

Splitsen in formaten

Voor de gemechaniseerde postverwerking was het toentertijd noodzakelijk dat de poststukken bepaalde minimum en maximum afmetingen hadden.

Vanaf 1 juli 1955 werden internationaal de minimum afmetingen van 7 x 10 cm van kracht. Ook in ons land werd deze norm gehanteerd.

In 1969 werd tijdens het UPU congres te Tokyo het begrip "standaardpoststuk" geïntroduceerd. Het standaardpoststuk is niet één bepaalde afmeting, maar omvat een formaatgebied met de volgende grenzen: een lengte tussen 140 - 235 mm, een breedte tussen 90 - 120 mm en een maximale dikte van 5 mm.

Met behulp van formaatsplitsmachines werden de poststukken die voldeden aan de eisen van het "standaardpoststuk" gescheiden van de overige formaten. Deze laatste categorie post moest handmatig verwerkt worden.

Vandaag de dag verschijnen er steeds meer z.g. "mixed-mail" machines in de postsorteercentra. Deze machines kunnen ook post met een groter formaatbereik verwerken. Ook aan de vorm van de stukken worden minder strenge eisen gesteld. Het ideaal: alle post in één type machine verwerken is echter nog niet bereikt!

Helaas voor de filatelist laten de formaatsplitsmachines geen uiterlijke verwerkingskenmerken achter op de poststukken. Wel is er rond het begrip "normalisatie van postformaten" een aardige verzameling op te bouwen, voornamelijk bestaande uit stempelvlaggen met verwijzing naar dit onderwerp. Hier een paar voorbeelden.

